

V této diplomové práci jsme se soustředili na reflexi negativních společenských jevů v románu Rodina Pascuala Duarte, kterými zejména jsou: existenciální pocit jedince, násilí a zločin, cynismus a indiferentnost a submisivní postavení ženy – machismus. Analýzou jejich motivací a podmiňujících faktorů jsme alespoň částečně nahlédli do společnosti jihošpanělského venkova období občanské války, nebo krátce po ní. Současně jsme potvrdili, že jmenované společenské jevy spolu většinou úzce souvisejí, poněvadž se pojí ke stejným činitelům.

Toto zkoumání nám ukázalo povahu specifického prostředí rurální společnosti, její zvyklosti a zvláště (morální) hodnoty. V rámci nich je kladen důraz na individuální čest a prestiž, které jsou však motivovány pouze závislostí na „dobrém“ mínění společnosti. Pod povrchem tohoto společenského morálního „pozlátka“ nalezneme však většinou jen pokrytectví, předsudky a nevraživost. Postavy v románu Rodina Pascuala Duarte jsou pověřivé, řídí se předtuchami a věří v zázraky a nadpřirozené síly.

Drsný a bídný venkov, kde jako by stále platily principy feudální moci, odkazuje k absenci kultury a primitivismu jeho obyvatel. Smysl a hodnota lidského života jsou potírány v zájmu existenčních priorit komunity. Jednotlivec se většinou smíruje se svým údělem a osudem a svého života se jen pasivně účastní a přihlíží mu.

Největší důraz klademe na kapitolu, která pojednává o násilí.

Násilí je totiž specifickým způsobem přítomno i ve všech ostatních reflektovaných společenských tématech jako „nástroj“ a zároveň výsledný „produkt“ motivací jedince. V násilnickém přístupu se pak také zpětně odráží souhrn všech působících podmínek – mentality a prostředí především.

Násilí v románu rovněž odkazuje k silně zakořeněné tradici machismu, který považujeme za primitivní projev prosazování dominantnosti ve společnosti jako důkazu mužské dostatečnosti, vedoucí však jen k nesnášenlivosti.